

νὰ περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας συμμορίας τῶν ἀνηκούσας εἰς τὴν φατρίαν τῶν Καθασίδων, οἵτινες ἀπεπειράθησαν ν' ἀρπάσωσιν αὐτὸν κατὰ τινὰ ἐκδρομὴν τοῦ ἐν τῇ γραφικῇ κοιλάδι τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου, ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ καὶ τῆς ἀκροπόλεως του. Τὸ σχέδιόν των συνίστατο εἰς τὸ νὰ αἰχμαλωτίσωσιν αὐτὸν καὶ παραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὰ ὄρη. Τὸ τολμηρὸν τοῦτο ληστροκόπημα, ὃ ἔλαβε χώραν περὶ τὸν ὀκτώβριον τοῦ 1363, παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ἐφάνη ὀλιγώτερον εὐτυχὴς ἐν τῇ κατὰ τῶν Τουρκομάνων πολέμῳ, ἀφ' ὅσον ἐν ταῖς κατὰ τῶν ὑπηκόων του μάχαις. Ὁ χρονογράφος Πανάρετος, ὅστις συνῴδευεν αὐτὸν εἰς τινὰ κατὰ τῶν φυλῶν τῆς Χεριανῆς ἐκστρατείαν του, διαβεδαίει ὅτι ἡ ιδέα τῆς ἐκστρατείας τῇ ὑπηγορευθῆ ὑπὸ τῶν τοῦ διαδόλου μηχανευμάτων. Ὁ αὐτοκρατορικὸς στρατὸς προέβαιεν ἄνευ πολεμικοῦ τινος σχεδίου, καὶ μόνον κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ λεηλατῇ καὶ αἰχμαλωτεύῃ. Προσβληθεὶς δὲ ἐξαπίνης ὑπὸ ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ σώματος, ὁ στρατὸς οὗτος, μετὰ τε τῶν στρατηγῶν καὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐδόθη εἰς φυγὴν, κατὰ τὰ πεδία τετρακοσίους νεκροὺς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, ἅπαντα τὰ λάφυρά του, τὰ σκεύη του, τὸ ταμεῖον τοῦ στρατοῦ καὶ αὐτὰς τὰς τοῦ αὐτοκράτορος σκηνάς. Ὁ Ἀλέξιος ἐθεάθη ἐν τοῖς πρώτοις τῶν φυγάδων, καὶ τοῦτον παρεκκολούθει ἐγγύθεν ὁ Πανάρετος. Ὁ ἱστορικὸς οὗτος ἀποφάσσει ὅτι ἄνευ τῆς ἰδιαιτέρας βοηθείας τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων, ὅστις ἔδωκε δύναμιν εἰς τὸν ἵππον του νὰ καλπάζῃ ὀπίσω τοῦ αὐτοκράτορος ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ φυγὴ, θὰ ἀπώλλυτο ὁ αὐτοκρατορικὸς γραμματεὺς, αἱ δὲ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θὰ ἠγνόουν τὰ χρονικὰ τῆς Τραπεζοῦντος (1).

Αἱ τὴν μακρὰν Ζώνην τῆς χώρας ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ἡ αὐτοκρατορία τῆς Τραπεζοῦντος προσβάλλουσαι τουρκικαὶ ὁρδαὶ, ἀνῆκον εἰς φυλὰς ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων καὶ πολεμίας μάλιστα μεταξὺ των. Ἡ μεγάλη ὠθησις ἡ σπρώχνουσα αὐτὰς εἰς τὰ πρόσω ἦν ἀποτέλεσμα τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ καθέξωσι νέας χώρας πρὸς διατροφὴν τοῦ καθεκάστην αὐξομένου πληθυσμοῦ των, τῶν βοδνῶν καὶ τῶν ποιμνίων των. Οἱ νομάδες οὗτοι Τούρκοι ὠρμῶντο οὕτω κατ' ἔτος ὥπως αὐξήσωσι τὴν χώραν τοῦ μετακινουμένου στρατοπέδου

των. Ὅπως αὐξήσωσιν, ὤφειλον ἢ νὰ ἐξολοθρεύσωσι τὰς ἐτέρας νομαδικὰς φυλὰς, ἢ νὰ ἐκδιώξωσιν εἰς τὰ πρόσω τοὺς πεπολιτισμένους γεωργούς. Παραπλήσια αἷτια ὠθοῦσι σήμερον τοὺς ἀποίκους τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ Αὐστραλίας νὰ διώκωσι τὰς νομαδικὰς φυλὰς τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΙΝΕΙ. (1)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

III.

Τὸ πρότυπον τοῦ Ἀγίου Πέτρου.

Ὁ ἄγνωστος δὲν εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰορδαῆνς, ἀλλὰ μετὰ δειλῆς μετριοφροσύνης εἶχε καθίσει ἐπὶ τινος ἐδράνου, παρὰ τὴν θύραν, καὶ ἐπερίμενε, πρὸς τὸ ἔδαφος τὸ πρόσωπον κλίνων.

— Σύγγνωτέ μοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐξέρχομαι τοῦ οἴκου τοῦ διδασκάλου μου, ἐν ᾧ πολὺ μ' ἐκράτησαν ἡ εὐτυχία μοι εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν μνήμην.

Δάμψις ἤστραψεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀγνώστου. — Ἡ εὐτυχία; ἐπανελάθεν ὑπάρχει ἄρα γε ἐπὶ τῆς γῆς; — Ἀναμφιβόλως, δι' ὃν τινὰ ἐκπληροῖ τὸ καθῆκον αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ πάν ἄλλο ζητεῖ τὰς εὐχαριστήσεις τῆς συγεϊδήσεως.

— Ὀμιλεῖτε ὀρθότατα, κύριε! — Εἰσέλθωμεν, εἰσέλθωμεν ταχέως; ἐμείνατε ἀρκετὴν ὥραν ἐκτός, εἶπεν ὁ νέος ὁδηγὼν τὸν πρεσβύτερον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἐν ᾧ διέλαμπον σχεδιογραφίαι τινες τῶν εἰκόνων τῶν παθῶν. — Ἰδοῦ, προσέθηκεν, ὁ Ἰορδαῆς, ἰδοῦ πρόσωπον, ὅπερ ὀφείλω πολλάκις νὰ παραστήσω εἶναι ὁ ἅγιος Πέτρος, καὶ θὰ μοι χρησιμεύσῃτε πολὺ διὰ τὴν μορφὴν ταύτην.

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κύριε. Πῶς πρέπει νὰ τεθῷ;

— Ἄ! βλέπω, ὅτι δὲν εἴσθε συνηθισμένος νὰ προτίθεσθε ὡς πρότυπον.

— Ἀληθῶς, πρώτην σήμερον φορὰν μοι συμβαίνει τοῦτο.

Ὁ καλλιτέχνης παρετήρησε μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ πρότυπόν του, ἀφίνων δὲ μετ' οὐ πολὺ τὰς γραφίδας του, ἐπλησίασε τὸν γέροντα καὶ λαβῶν

(1) Πανάρετος σελὶς 366.

(1) Συνέχ. ἀπὸ φυλλ. 75.

αὐτοῦ τὰς χεῖρας, — Πιστεύσατέ με, εἶπεν, ἀγνοῶ διατί ἡ θάσας με συγκινεῖ τοσοῦτον, διατί δι-
στάζω νὰ δεχθῶ τὴν προσφορὰν, ἣν μοι ἐκάμετε.
Ἔστε μετ' ἐμοῦ εἰλικρινῆς· ὁμολογήσατέ μοι τίς
εἴσθε καὶ τίνες αἱ λυπηραὶ αἰτίαι, αἵτινες σὰς
ἠνάγκασαν νὰ προσφέρητε εἰς τὰς γραφίδας μου
τοὺς σεβασμίους χαρακτῆράς σας. Θὰ προσεβάλ-
λετε τὴν καρδίαν μου, καρδίαν καλλιτέχνου, ἐὰν
ἡσθάνεσθε ἐνώπιόν μου σκιάν τινα ἐντροπῆς.

— Ἡ μεγάλη ὑμῶν ἀγαθότης, κύριε, μ' ἐνθαβ-
ρύνει, εἶπεν ὁ πρεσβύτες ἀπομασσόμενος τοὺς
ὕγρους ὀφθαλμούς του. Ἐταξείδευσα πολὺ, ἀλλ'
εἰλικρινῶς ὀλίγους εὗρον ὡς τὸν Ἰορδαέν· τὸ ὕψος
τῶν αἰσθημάτων συμφωνεῖ κάλλιστα παρ' αὐτῷ
τῷ μεγέθει τῆς εὐφυΐας. Ἀκούσατε λοιπὸν, ἀφοῦ
θέλητε ἐντελῆ ἐξομολόγησιν. Ἐγνώρισα τὸν πλου-
τον, ἀλλ' ἐγνώρισα αὐτὸν πολὺ ἐνωρίς, κατὰ τὴν
ἄπειρον ἡλικίαν· παράφρονες δαπάναι, ἄτακτος
πολυτέλεια, ἀπατηλαὶ φιλῖαι παρέσυρόν με εἰς
ὀλέθριον δρόμον, εἰς τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ὑπάρ-
χει ἡ καταστροφή. Εἶχον πρωτότοκον ἀδελφόν,
ἐμοῦ φρονιμώτερον, ἀλλὰ δὲν ἤθελον ν' ἀκούσω
τῶν συμβουλῶν του, παρωργιζόμεν διὰ τὰς
παρατηρήσεις αὐτοῦ, μέχρις οὗ ἔκλεισέ μοι τὴν
καρδίαν του καὶ ἔπαυσε νὰ με βλέπῃ. Ἡ ἡμέρα,
ἣν εἶχε προεῖπει, ἔφθασεν· εὐρέθην ἄνευ μέσων.
Τί νὰ κάμω, φεῦ! δὲν εἶχον ἀποκτήσει τὴν τό-
σῃ πολύτιμον συνθήειαν τοῦ ἐργάζεσθαι, μηδε-
μίαν δὲ βλέπων διέξοδον προσηνέχθην στρατιώ-
της εἰς τὸ τάγμα τὸ προωρισμένον διὰ τὰς ἀνα-
τολικὰς Ἰνδίας, καὶ μ' ἐδέχθησαν. Τὴν πανο-
πλίαν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχων ἀνεχώρησα. Περιττὸν
νὰ σὰς εἶπω τί ὑπέφερον ἐπὶ μεμακρυσμένης καὶ
διακεκαυμένης χώρας, ἐν ᾗ οὐδὲ κἂν ἓνα συγγε-
νῆ, οὐδὲ κἂν ἓνα φίλον εἶχον. Ἐναλλάξ ὑπῆρξα
στρατιώτης, ναύτης, εἴτα βιομήχανος, ἐλθὼν δὲ
ἐν τέλει εἰς σύννοιαν μετὰ τόσας κακουχίας, κα-
τήνησα ἐπὶ τοσοῦτον οἰκονόμος, ἐφ' ὅσον ἤμην
κατασπαταλιστής. Βιομήχανος ὢν τελευταῖον, τὸ
πᾶν ἀνέστρεψα, κατέβαλα ὅσους κόπους οὐδεὶς
ἄλλος ἠδύνατο ἵσως νὰ καταβάλλῃ, καὶ δὲν ἀνε-
παύθην εἰμὴ ἀφοῦ ἀπέκτενα χρήματά τινα, ἵνα
ἐξιλεωθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῆς οἰκογενείας μου,
καθότι αὐτὴν εἶχον ἀκαταπαύτως ἐν τῷ νῷ
μου, δι' αὐτὴν εἰργάζετο τὸ ἄσῳτον παιδίον.

— Λοιπὸν δὲν εἴσθε πτωχός, ὡς ἡ ἐνδυμασία
σας δίδει ὑπόνοιαν; εἶπεν ὁ Ἰορδαέν μετὰ τι-
νὸς εὐχαριστήσεως.

— Χάρις τῷ Θεῷ, ὅχι κύριε, ἀλλ' ἐνεδύθην

οὕτω, ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῶ εἰς Ἀμβέρσην. Τὴν
πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπανῆλθον, δὲν εἶχον εἰμὴ
μίαν μόνον ἐπιθυμίαν, νὰ ἐπανάιδω τὸν ἀδελφόν
μου, σήμερον δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ, ἂν ὁ πε-
φιλημένος οὗτος ἀδελφός δὲν με περιπτυχθῇ καὶ
μὲ συγχωρήσῃ. — Κάλλιστα! ἀλλὰ τώρα εἰς τί
δύναμαι νὰ σὰς ὠφελήσω;

— Πῶς! δὲν ἐμαντεύσατε, ὅτι ὁ ἀδελφός
περὶ οὗ σὰς ὀμίλῳ εἶναι ὁ τοῦ Ἀδάμ. Βὰν Ὀδρτ;
— Θεέ μου! εἴσθε ἴσως ἐκεῖνος ὁ Σαμουήλ, οὗτι-
νος τ' ὄνομα πολλάκις ἐνώπιόν μου ἐπρόφερε; . .
— ᾒ! δὲν μ' ἐλησμόνησεν! . . ἐφώνησεν ὁ πρε-
σβύτες ἐν συγκινήσει. Ἀλλ' ὅχι, προσέθηκε θλι-
βερώς, ἡ ἀνάμνησις ἐκεῖνη θ' ἀνεμυγνύετο μετὰ
πικρίας, μὴ μοι τὸ κρύπτετε, κύριε. — Τῷ ὄντι,
τὸ ὁμολογῶ.

— Καλὰ, ἰδοὺ ποῖον ἦτο τὸ σχέδιόν μου καὶ
διατί πρὸς ὑμᾶς ἐπαρουσιάσθην. Ἐσκόπουν νὰ
σὰς ὁμολογήσω τοὺς πόνους μου, εὐθὺς ὡς ἀπέ-
κτων τὴν ἐμπιστοσύνην σας, ἣν χάρις τῷ Θεῷ,
ἐπὶ πολὺ δὲν ἐπερίμενα. Ἐλεγόμην λοιπὸν ὅτι ἡ
φυσικὴ γενναϊότης τῆς ἡλικίας σας θὰ σὰς κατέ-
πειθε νὰ μὲ ὑπερασπισθῇτε πλησίον τοῦ Ἀδάμ,
ὅστις ἀναγνωρίζει ὑμᾶς τὸν καλλίτερόν του μα-
θητήν.

— Καὶ ἐτι πλεῖον, μὲ ὀνομάζει υἱόν του! —
Δύναται τοῦτο! . .

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ἰδοὺ ὁποία ἡ εὐτυ-
χία μου, δι' ἣν πρὸ ὀλίγου σὰς ὠμίλουν. Ἀλλὰ
δὲν θέλω νὰ ἦμαι μόνος εὐτυχῆς, καὶ θὰ μοι ἦτο
γλυκύτατον, ἐὰν ἡ εἰσοδός μου ἐν τῇ οἰκογενείᾳ
Βὰν Ὀδρτ ὑπῆρχε τὸ σημεῖον τῆς μεταξὺ τῶν ὑ-
μετέρων ἐπανάδου σας. — Πῶς νὰ κάμωμεν; —
Αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐγώ. Ὁ μύστωρ Βὰν Ὀδρτ δυσ-
κόλως ἀφίνει τὰς προλήψεις του· ἐν τούτοις θέλω
δοκιμάσει, θέλω βολιδοσκοπήσει τὸ ἔδαφος. —
Ὁμολογήσατε ὅτι θὰ ἦναι δύσκολον.

— Τί ἀξίζει ν' ἀποπειραθῇ τις πράγματος εὐ-
κόλου κατὰ πολλὰ; εἶπε μετὰ ζέσεως ὁ Ἰορ-
δαέν καὶ περιπτυσσόμενος τὸν γέροντα, — Πι-
στεύσατε, προσέθηκεν, ἡ καρδία μου μοι προμη-
νύει νίκην. Μὴ ἀνησυχεῖτε, θὰ ἦμαι φρόνιμος.
Ἀποφύγετε τὴν συναπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ σας,
καὶ ἐπανεέλθετε αὔριον ἐνταῦθα νὰ μάθητε νέα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεψε παρὰ τῷ μέλλοντι πεν-
θερῷ του, παρ' ᾧ ἀνυπομόνως περιεμένετο. — Ἄ!
πᾶ! εἶπεν ὁ μύστωρ Βὰν Ὀδρτ, μοι ἀρέσκουν τὰ
στρογγυλὰ πράγματα. Συνέλαβον λοιπὸν τὴν
ιδεάν νὰ τελέσωμεν τοὺς ἀρράβωνας τὴν ἐρχομέ-

νὴν πέμπτην, ἡμέραν τῶν Θεοφανείων. Θὰ ἐορτάσωμεν οἰκογενειακῶς τὴν ἐορτὴν ταύτην, καὶ ἐπερεΐδομαι ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ μου, διότι ἐπιθυμῶ νὰ μοι δείξῃ ἐὰν ᾖ δυνατώτερός μου.

Αἱ λέξεις αὗται ἠλάφρυναν τὸν Ἰορδάην, καὶ ἐν στιγμῇ ἐσχηνάτισεν ἐν τῇ νῷ τὸ σχέδιόν του. — Μὲ κατευφραίνεται, εἶπεν· ἀλλ' ἔχω νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

— Ὅποιαν; ὁμίλει· ἐὰν δυνάτῃ νὰ γίνῃ, χορηγείται.

— Εὐκόλως δύναται νὰ γίνῃ· ἀφήσατέ με νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐορτὴν μας ἓνα φίλον, ἓνα ὁδοιπόρον.

Ὁ Βὰν Ὀδρτ συνωφρυνώθη καὶ ἠρώτησεν. — Ἐπιμένεις πολὺ εἰς τοῦτο; — Πολύ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κάμε ὅπως ἀγαπᾷς. Καὶ τί εἶναι αὐτός ὁ ὁδοιπόρος;

— Κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ ἄξιος συμπαθείας.

— Ἄ! οἱ μακρόθεν ἐρχόμενοι ἔχουν πάντοτε πολλὰ νὰ διηγῶνται.

— Ὁ εὐνοοῦμένος μου εἶναι αὐτὴ ἡ τιμὴ, αὐτὴ ἡ εὐκρίνεια.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν.

IV.

Τοβίας Κρίκεν.

Ἡ πέμπτη ἔφθασε, τράπεζά τις δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐστρωμένη περιέμενε τοὺς συνδαιτυμόνας. Ὁ Ἰορδάηνς ἐφάνη παρὰ τῷ Βὰν Ὀδρτ μετὰ τοῦ ξένου, εἰς οὗτινος τὴν θέαν ὁ καλλιτέχνης ἐσκίρτησεν, ἀναγνωρίσας ἐν αὐτῷ τὸν γέροντα τοῦ οἶνοπωλείου ὁ Μέγας Κύκνος. Ὁ ξένος ἔκλινε σοβαρῶς καὶ χαιρετῶν τοὺς συνδαιτυμόνας δι' εὐγνώμονος ἐκφράσεως, εἶπεν·

— Εὐχαριστῶ ὑμᾶς μυριάκις, ὑμᾶς, οἵτινες, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ τοῦ καλοῦ Ἰορδάηνς συστάσει, ἐδέχθητέ με εὐμενῶς εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην ἐορτὴν.

— Ναί, ναί, ὑπετονθόρισεν ὁ Βὰν Ὀδρτ, ἐννοεῖται· περιτταί αἱ εὐχαριστήσεις.

— Αὐτὴ ἡ μνηστή; . . προσέθηκε βαθέως ὁ γέρον· εἴθε ὁ Ἰψιστος φανῇ εὐνους εἰς τὴν ἑνωσίν της.

Ὁ Βὰν Ὀδρτ ἠσθάνετο μεγάλην διάθεσιν ν' ἀπαντήσῃ διὰ τινος ἐκφράσεως ἡκιστα φιλόφρονος εἰς ἐκείνην τὴν συγκινητικὴν εὐχὴν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε τοῦτο, ἰδὼν τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν

Ἰορδάηνς κύπτοντας ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ πρεσβύτου. — Εἰς τὴν τράπεζαν, ἔκραξεν.

Ἐπὶ δίσκου ὑπῆρχε πράσινος στέφανος προωρισμένος νὰ στέψῃ τὸ μέτωπον τοῦ βασιλέως τῆς ἐορτῆς. Κατὰ τὸ ἐπιδόρπιον τὸ πλακούντιον ἐφάνη, — Αἱ! αἱ! περιμεινάντέ με, ἠκούσθη χονδρῇ τις φωνή.

Ἦτο ὁ Τοβίας Κρίκεν, ὁ παράφρων τῆς Ἀμβέρσης ὁ φέρων βράβδον μεγάλην εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸ κάλυμμά του ἐστολισμένον κατὰ τὰ ἄνω δι' εἰδῶν τινῶν κεράτων, ἔχων δὲ τὴν ὄψιν φωτεινήν. Ὁ Τοβίας εἶχεν ἕνεκα τῆς προσχαροῦς παρραφροσύνης του, τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται ὅπου τῷ ἤρεσκεν. Ὁ Βὰν Ὀδρτ, ὅστις νύχταριστεῖτο ἀκούων τὰς ἀπαντήσεις του, ἐδέχθη αὐτὸν γελῶν.

— Ἐλθε, Τοβία, ἰδοὺ τὸ μερίδιόν σου ἐκ τοῦ πλακουντίου.

— Καλὰ, τὸ ἐπερίμενα, εἶπεν ὁ παράφρων. Δὲν ὑπάρχει καλὴ διασκέδασις ἄνευ τοῦ Τοβίου, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ζωγράφους, οἵτινες εἶναι κατὰ τι πρῶτοί μου ἐξάδελφοι. Ἄ! θὰ ἦτο εὐμορφον πρᾶγμα νὰ εὕρισκα τὸ νόμισμα εἰς τὸ κομματί τοῦτο.

Ἡ τύχῃ ἴσως κάμῃ τὴν ἀστείότητα ταύτην, εἶπεν ὁ Βὰν Ὀδρτ· ἀλλὰ ποῖαν θὰ λάβῃς διὰ βασίλισσαν; — Ἄ! μὰ τοὺς χιλίους διαβόλους! τὴν Αἰκατερίνην. — Πολὺ ὀλίγον ἐζήτησες! Καὶ θὰ δώσης εἰς τὴν βασίλισσάν σου;

— Δύο οὐγγίας ὑπομονῆς διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν της.

Θορυβώδης γέλως διεδέχθη τὰς λέξεις ταύτας. Ὁ πρεσβύτες μόνος ἔμενε σοβαρὸς καὶ σιωπηλός. Ὁ Βὰν Ὀδρτ παρητῆρει αὐτὸν ἀνησύχως, καθὼς καὶ ὁ Τοβίας μετὰ προσοχῆς.

— Πᾶ! πᾶ! εἶπεν οὗτος, ἰδοὺ πάππος, ὃν δὲν ἐγνώριζον· εἶναι πρέσβυς τις τοῦ Μεγάλου Σουλτάνου; ἡ τίμιός τις Ἰουδαῖος τοῦ Ἀμστελοδάμου; ἡ κάλλιον ἐκλαμπρόν τι μέλος τῆς οἰκογενείας;

— Ἰσως ἡλήθευσας κατὰ τὸ τέλος, εἶπεν ὁ πρεσβύτες.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Βὰν Ὀδρτ ἐσκίρτησεν, ἐνῶ ὁ Ἰορδάηνς ἦτο ἐπ' ἀκαθῶν.

— Εἰς ποῖον τὸ νόμισμα; ἠρώτησεν ὁ παράφρων. Τί ἁμαρτία, ἐὰν δὲν τὸ ἐπιτύχω! . . Ἀλλὰ θὰ παρηγορηθῶ πίνων εἰς ὑγείαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Εἰς ποῖον ὑπάρχει τὸ νόμισμα; — Εἰς ἐμὲ, εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἔδειξε τὸ νόμισμα

ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτηροτημάτων τῆς Αἰκατερίνης, τῆς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ Ἰορδάνης· λαβὼν δὲ τὸν στέφανον, δι' ἐστέφθη, προέτεινε τὸ ποτήριόν του.

— Ὁ βασιλεὺς πίνει! . . ἐφώνησαν οἱ συνδυατομόνες.

— Ἐκλέξατε τὴν βασιλισσαν, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ γέρον ὑπέδειξε τὴν Αἰκατερίνην. — Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ παράφρων τῆς Ἀμβέρσης, ἀφοῦ μ' ἐξεθρονίσατε, τί δῶρον θὰ κάμετε εἰς τὴν κυρίαν;

— Τὴν ζωηροτέραν ἀγάπην μου. — Ὡ! ὦ! παρὰ πολὺ ἰσχυρὸν πρᾶγμα.

— Καὶ ἐπὶ πλέον... Σύρων τότε ἐκ τοῦ μεγάλου θυλακίου τοῦ ποδῆρους ἐνδύματός του χαρτοφυλάκιον, καλῶς πεπληρωμένον μεγάλων ποσοτήτων, καὶ ἀνοίγων αὐτὸ προσέφερεν εἰς τὸν Ἰάκωβον λέγων·

— Ἴδου, τέλλον μου τί ὁ βασιλεὺς τῆς ἑορτῆς ταύτης δίδει εἰς τὴν μνηστήν. Δέχθητε τὸ φιλικὸν τοῦτο δῶρόν μου· γνωρίζω ὁποίαν καλὴν χρῆσιν θὰ κάμητε τούτου. Ὁ πληρὼν διὰ τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός του τὴν Εὐρώπην ὅλην, θὰ γνωρίσῃ βεβαίως νὰ φανῇ ἄξιος καὶ τοῦ πλούτου, ὡς εἶναι τῆς δόξης. Τὸ κατ' ἐμὲ ὀφείλω ν' ἀποσυρθῶ· εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀπολαύσας ὅ,τι ἐπεθύμουν. Ἰορδάνης, Αἰκατερίνη, μὴ λησμονεῖτε εἰς τὰς προσευχάς σας τὸν Σαμουήλ Βάν Ὀρντ.

— Σαμουήλ! . . τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ κραυγὴ ἢ ἀφ' ὧν τῶν στομάτων ἐξεληούσα. Ὁ ζωγράφος ἐδίστασεν ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ συγκρατήσαν αὐτὸν αἶσθημα ἀστραπῆς μόνον ἔσχε τὴν διαρκεῖαν· ὁ Ἀδάμ ἠγέρθη, ἵνα ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τὰς αὐτῶ ἠνεωγμένας. — Πτωχέ μου ἀδελφέ! . . Εἰς τὸν διάβολον αἱ ἔριδες!

Ἡ Αἰκατερίνη ἐκρέματο ἥδη ἐκ τοῦ λαιμοῦ τοῦ θείου της.

— Εὐχαριστῶ σε, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Βάν Ὀρντ, σὲ, ὅστις μοὶ δίδεις υἱὸν καὶ μοὶ ἀποδίδεις ἀδελφόν.

Καὶ διςσταυρουμένων τῶν ἐρωτήσεων, ὁ παράφρων εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Ἐλᾶτε δᾶ, ἐπανακαθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ συγκίνησις ἀποξηραίνει τὸν λάρυγγα.

— ἔχει δίκαιον, ἀπήντησε γελῶν ὁ Ἰορδάνης. ἔσο ἡσυχος, Τοβία, θὰ γράψω εἰκόνα τῆς οἰκο-

γενειακῆς μας σκηνῆς, καὶ δὲν θέλω σὲ λησμονῆσαι.

— Εὐγε! ἰδοὺ ἐγὼ ἀσφαλῆς νὰ φθάσω ad saecula!

Ὁ Σαμουήλ ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ προέτεινε ποτήριον εἰς ὑπηρετήν πληρώσαντα αὐτὸ, ὅπερ ὁ πρεσβύτερος ἔφερεν εἶτα εἰς τὰ χεῖλη. Καὶ ἡ ὁμήγουρις ἅπασα ἐν μιᾷ φωνῇ καὶ ἐν ἐκλύσει χαρᾶς ἀνέκραξεν·

— Ὁ βασιλεὺς πίνει!

— Ὁ Βασιλεὺς πίνει! . . ἐπανελάβεν ὁ καλλιτέχνης Ἰορδάνης· οὕτω θὰ ὀνομάσω τὴν εἰκόνα μου.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΚΙΝΑΣ.

Τὴν ἑσπέραν τῆς Παρασκευῆς 40/22 Δεκεμβρίου λήξαντος ἔτους οἱ Παρίσιοι ἐπανηγυρίσαντο τὴν ἐπέτειον μνήμην τῆς γενέσεως τοῦ Εὐριπίδου τῆς Γαλλίας, Ἰωάννου Ρακίνα. Οὕτως ἐν μὲν τῇ Γαλλικῇ Θεάτρῳ ἐδιδάχθησαν ὁ τε Μιθριδάτης καὶ οἱ Δικασταὶ ἀναμεταξὺ ἀναγνωσθείσης καὶ ὠδῆς τινος ὑπὸ τῆς Δεσποσύνης Φαβάρτου, ἐν δὲ τῇ Ὠδείῳ ἢ Ἀρδρονίχῃ καὶ οἱ Δικασταὶ (Plaideurs), πάντα ταῦτα δράματα τοῦ αὐτοῦ Ποιητοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Ρακίνας ἐγεννήθη τὴν 9/21 Δεκεμβρίου 1639 ἐν Φερτεμιλώνῃ, ἔνθα ὁ πατήρ αὐτοῦ ἦν λογιστὴς τῶν ἀλαταποθηκῶν, ἐσπούδασε δὲ ἐν τῇ Μονῇ Port-Royal ἐν Κήποις.

Πρώτη αὐτοῦ τραγωδία χρονολογεῖται κατὰ τὸ 1664, *Θηβαῖς* ἢ οἱ Ἀδελφοὶ Ἐχθροί. Μετὰ παρέλευσιν διετίας ἐξέδωκε τὸν *Ἀλέξανδρον* ἐρανισθείς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἱστορικῶν, ἰδίως ἐκ τοῦ ὁγδόου βιβλίου τοῦ Κοϊντίου Κουρτίου. Ἡμέραν τινα ἀνέγνωσεν αὐτὸν πρὸς τὸν Κορνήλιον, οὗτος δ' ἀπήντησεν αὐτῷ ὡς ἐφεξῆς· « Ἡ » τραγωδία σου αὕτη δέικνυσι καθαρῶς ὅτι κέ » κησαι σπουδαῖα προσόντα διὰ τὴν Ποίησιν » ἀλλ' οὐχὶ καὶ προσόντα διὰ τὴν Τραγωδίαν. » Κρίσις τοσοῦτον αὐστηρὰ ἀπεθάρρυνεν εὐθὺς τὸν πρωτόπειρον δραματοποιὸν, ἀλλ' οἱ φίλοι του Μολιέρος καὶ Βοαλὼ ἀνεζωπύρωσαν αὐτὸν καὶ τὸν προέτρεψαν νὰ παραστήσῃ τὸ δράμα του.

Ὁ Θίασος τοῦ Μολιέρου ἐκ κωμικῶν συγκεί-